

LILI

Martin Zika

I když si vítr jen bezhlesně povzdychl, stébla trávy se sklonila v tiché rezignaci. Bez sebemenší známky života.

Lili se právě blížila k domovu.

S očima sklopenýma k zemi se šourala podél starých elektrických sloupů roztroušených v polích.

Slunce zmizelo. Všude se rozlévalo kalné světlo a obloha splývala s ponurými poli. Přesto si Lili byla jistá, že ji někdo sleduje.

Byla to zvědavá holčička. Nesměle naklonila hlavu ke straně a vzhlédla vzhůru. V polích stála zrcadla. Pěšinu, po níž kráčela, lemovaly obrovské nezarámované tabule pokryté prachem. Vypadalo to, že vyrůstají přímo ze vzrostlé trávy. Jako jakási vysoká a nepříjemně rozlehlá okna, z nichž vás někdo může pozorovat.

A taky že ano: byla tam. Děvčátko v bílých šatech krácející polem – s černými vlasy přes ramena a hlavou nakloněnou ke straně. Upejpavě na ní mžourala jedním okem. Lili tu holku neměla ráda. Bydlela totiž v zrcadlech a neustále Lili pronásledovala.

A jak si to tak šinuly bok po boku, Lili je v houstnoucím šeru konečně zahlédla – všechny ty „Jiné“.

Na sloupech visely jedna vedle druhé beztvaré postavy, zachumlané od hlavy k patě v bílé pavučině, a jemně se pohupovaly nad zemí. Tiše pospávaly, aniž by se nechaly rušit okolním světem.

„Ti jsou ale smutní,“ zamyslela se Lili nahlas. Zdálo se, že všichni jsou navlas stejní. Viděla jen pavoučí sítě omotané kolem jejich těl. Kdyby se tak mohla podívat dovnitř... Holčička byla přesvědčená, že by byli moc rádi, kdyby si s ní mohli hrát.

Zkrátka a dobře byla zvědavá.

Jenže ta druhá ji pozorovala ze zrcadel, a tak si k „Jiným“ netroufla ani přiblížit. Odvrátila se tedy od mrtvolných těl a doufala, že holčička v zrcadle nakonec zmizí. Do mysli se jí už vplížil jakýsi neurčitý strach.

Zanedlouho Lili narazila na elektrický sloup stojící přímo uprostřed pěšiny. Ticho náhle prolomil jakýsi zvuk a sršení světélkujících jisker, které se nad hlavou ohromeného děvčátka zcela rozplynulo. Lili ten zjev připadal nádherný. Když tak zírala na vrchol stožáru, napadlo ji, že vyšplhá až nahoru a přesvědčí se, co se nachází tam vzadu za zrcadly. Brzy už viděla až za špičky ohořelých stromů, kdežto všichni „Jiní“ se pohupovali hluboko pod ní. Nakonec nahlédla až za obrovské zaprášené tabule.

Příšerný pohled. Obrovitánské stěny zrcadel, tyčící se až k oblakům obklopovaly úplně všechno. Lili se samým žalem celá otrásla.

„Žádná obloha neexistuje,“ povzdechla si.

Na chvilku si pomyslela, že se v té náhlé závratí zřítí dolů na pole. Pevně se přivinula k elektrickému sloupu a zavřela oči. Když znovu vzhlédla, první, co přilákalo její pozornost, byl nápis na stožáru. Stálo tam: 100 000 V/ neměj strach, Lili.“

„To určitě psala máma,“ zašeptala si pro sebe s lehkým pousmáním.

Když šplhala dolů, zvedl se mírný vítr, a „Jiní“ se začali unyle klátit ze strany na stranu. Vzduch se naplnil prachem. Slezla zpátky na pěšinu a pokračovala v cestě, aniž by jen okem pohlédla na odraz v zrcadlech. Ta holka všechno ví...

Lili obklopilo cosi nového – hluboký všudypřítomný zvuk podobající se dechu nějaké obrovské bytosti. Na tom místě se dráty téměř dotýkaly pole. Těsně nad zemí jimi pomaličku pohupoval vítr a zdálo se, že drží rytmus s tím obludným dechem. Osamělé, zcela nepotřebné a zapomenuté elektrické stožáry to všechno pozorovaly ze své výšky. A v dálce, na konci vedení, Lili zahlédla slabou zář. Vycházela z krabice na jednom ze sloupů, na níž viděla znak blesku a slova VYSOKÉ NAPĚTÍ psaná velkými písmeny. To krásné jasné světlo vyzařovalo skrz praskliny v jejím plášti.

Lili došla až ke sloupu, aby se krabice mohla dotknout. Povšimla si dalšího řádku písmen – NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ. Holčička, ohromená tím překrásným světlem, přesto dvířka otevřela. Uvnitř objevila jedinou žárovku blikající v soumraku.

„To je určitě sluníčko,“ vydechla Lili. Zvolna natáhla ruce k žárovce s nadějí, že se trochu zahřeje. Pak si však povšimla dalšího nápisu, který kdosi na krabici načmáral.

„Tak se nestyd', Lili. Běž si hrát s jinými dětmi.“

Lili se usmála: „To určitě psala máma.“

Otočila se, aby pohlédla do očí své pronásledovatelce. Holčička v zrcadle, která jí také hleděla přímo do očí, pomalu zvedla ruku a prstem ukázala na Lili, která nejdřív stála jako zařezaná. Potom ale sebrala ze země kámen, vší silou jím mrštila po zrcadle a holčičku trefila.

A v ten okamžik se všechna zrcadla roztránila. Z oblohy padal déšť střepů a Lili se smála na celé kolo.

„Tvrдила, že se pletu,“ zašeptala holčička. „Tvrдила, že jsem zlá.“ Lili přistoupila k jednomu z „Jiných“ zachumlaných v pavučině.

„A já si chtěla jenom hrát,“ prohlásila a dotkla se chladné bílé lepkavé masy. Prstem udělala v pavučině maličkou díрку a z rány vytekl tmavý čůrek krve.

„Jenom jsem chtěla vědět, jak vypadají uvnitř.“

Když Lili roztrhla pavučinu, na tváři jí hrál úsměv.